

Chương 26

Thế Giới Lạ Lẫm

Anh nắng bên khe cửa chiếu rọi vào căn phòng bệnh..

Diệp Tâm hôm nay sắc mặt hồng hào, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp không còn tái nhợt, trên người là bộ quần áo màu xanh của bệnh nhân rộng thùng thình..

Cô đưa mắt chăm chú nhìn người đàn ông đang đứng ngay cửa sổ nghe điện thoại..

Đôi mắt của cô rất đẹp, to tròn đen láy, hàng mi dài đen dày mang chút mơ màng lại ngây thơ..Trình Khang luôn nghĩ nếu cô không có bệnh chắc chắn sẽ là một cô gái thông minh và hoạt bát..

Cô luôn đưa đôi mắt trong veo nhìn anh như vậy..Mỗi lần nhìn vào Trình Khang cảm giác mình đang rơi vào hố nước không đáy muôn đời trầm luân, khó diễn tả bằng lời..

Cô không như người ta, mọi cảm xúc đều thể hiện qua đôi mắt xinh đẹp này..Vừa khiến người ta phải thương tiếc mà lại thật lòng yêu thương...

Sau khi cất điện thoại vào túi, anh bước đến xoa đầu cô..

-” Đồ ngốc.Em nhìn gì mà chăm chú thế “

Do anh quá quen thuộc hay do tôi luyện mà thành, bị cô nhìn mà mặt không đỏ còn cảm thấy vui vẻ..Nhưng với ai không quen biết, bị cô nhìn chăm chú kiểu này chắc là quẳng bách không nói nên lời.

Lúc này Diệp Tâm ngồi trên giường, hai chân buông lỏng xuống đất nghe anh hỏi cô ngẩng mặt nhìn anh, môi hồng cắn cắn ngây thơ..

Trình Khang nhíu mày ôm lấy mặt kéo môi cô ra..

-” Không được cắn, đồ ngốc này để lại dấu răng rồi nè..”

Cô có thói quen cắn môi, nhiều lúc tập trung quá tự cắn môi mình đến hằng dấu răng..

Ngón trỏ xoa lấy làn môi mịn màng của cô, rất đổi tự nhiên, khuôn mặt Trình Khang kề sát khuôn mặt trắng mịn non nớt của Diệp Tâm.Dưới nắng sớm làn da

em bé như trong suốt, hàng mi dài rợp bóng, sóng mũi cao thon, kế tiếp là làn môi non mềm anh đang vuốt ve...

Trình Khang cảm thấy càng nhìn cô gái ngọc này anh càng bị một sức hút kì lạ bao lấy..

Anh ho nhẹ đứng thẳng người...

-" Em có muốn ra vườn ngắm hoa không?"

Chẳng bác sĩ nào lại đưa bệnh nhân ra ngoài cả.Chắc chỉ mình anh mới thể..

Aiz..Hỏi cô ngọc này chỉ phí lời thôi mà chẳng hiểu sao dạo này anh thích nói thế không biết..

Trình Khang đỡ lấy Diệp Tâm đứng dậy, vuốt lại mái tóc dài ngang lưng của cô..

-" Đi nào, tôi đưa em đi dạo "

Anh nắm tay cô ra ngoài, bên ngoài là hai vệ sĩ, gật đầu chào Trình Khang..

Trên hành lang bệnh viện buổi sớm đã có người..

Diệp Tâm ánh mắt có chút sợ hãi, kéo lấy áo Trình Khang, ôm lấy tay anh..Trình Khang ngừng lại xoay người nhìn cô..

-" Không sao.Có tôi ở đây.Đừng sợ.."Diệp Tâm vốn từ nhỏ đã không tiếp xúc với thế giới bên ngoài...Bây giờ nhìn ai cũng sợ, đã vậy bọn họ còn nhìn cô rất kì lạ..

Trình Khang không còn mặt áo Blouse, nhưng với tiếng tăm trong bệnh viện của anh.Còn vẻ ngoài tuấn tú không thua gì các minh tinh điện ảnh, thu hút ánh mắt bao người...Y Tá trong bệnh viện nhìn anh điều gật đầu chào rồi ngại ngần nhìn theo đây hâm mộ dành cho Diệp Tâm..

Diệp Tâm níu lấy áo anh, Trình Khang cũng không màn ánh mắt soi mói giang tay ôm lấy cô, đầu Diệp Tâm dúi vào ngực anh, ánh mắt to tròn len lén quan sát bên ngoài..

Anh biết cô sợ người lạ nhưng anh muốn cô tập làm quen, chỉ khi được tiếp xúc cô mới thay đổi chính mình được..

Diệp Khang tìm một cái ghế đá gần vườn hoa, ôm lấy cô ngồi xuống..Bị Diệp Tâm dính chặt trên người, anh phì cười..

Rất thuận tay ôm lấy thân thể mảnh mai của cô..

Cuối xuống bên tai cô thì thầm..

-" Em nhìn xem, đâu ai làm gì em đâu..."

Diệp Tâm vẫn rút trong lòng anh, chẳng chịu ngẩng mặt lên...

Thanh thiên bạch nhật mà còn ở bệnh viện, ôm ấp nhau như vậy dường như hơi kì..Ai đi qua cũng đưa mắt nhìn bọn họ..

Trình Khang mặt dày cách mấy cũng có chút không được tự nhiên..Anh xê dịch ra, kéo lấy Diệp Tâm đang dính trên người của mình ra, hai mắt Diệp Tâm bắt đầu đỏ hoe..

Trình Khang quỳnh lên lại sợ cô khóc, kéo cô vào lòng còn quàng tay cô qua eo anh..Chịu thua thở dài nói..

-” Được rồi...được rồi.Không khóc.Tôi cho em ôm là được chứ gì..”

-” Đồ ngốc này kiếp trước tôi có nợ nần gì em không hả?”

Mà kiếp này phải chịu thua dưới tay em, cái gì cũng không nở, luôn thỏa hiệp với em..

Thôi kệ đi, ai nhìn kệ ai vậy..

Trình Khang nhìn lên bầu trời trong xanh phía xa.Cánh tay vuốt lấy tóc Diệp Tâm thở dài..

-” Haiz..Biết khi nào em mới nói chuyện với tôi.Khi nào em mới gọi tên tôi..Em có nhớ tôi dạy em gì không.Tôi tên là Trình Khang.Em phải nhớ có biết không Ngốc “

Trình Khang..Trình Khang..

Diệp Tâm ôm lấy anh, hàng mi dài run nhẹ, môi nhỏ mấp máy, mấp máy chẳng thốt ra lời nào..chỉ lặng lặng ôm lấy anh...

Trình Khang cuối đầu nhìn cái đầu nhỏ ở trên ngực mình, môi nhếch nhẹ..

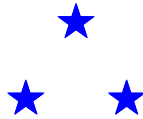
-” Sao em có thể ngoan như vậy hả? “

Thế giới này quá đen tối và xô bồ, chỉ cần nghĩ đến đã khiến anh mệt mỏi..

Cô chỉ lặng lặng ôm lấy anh, cái gì cũng không nói..Nhưng không hiểu sao anh lại thấy bình yên đến lạ...

Chương 27

Mắt Tích

Đến tối sau khi Diệp Tâm ngủ say trên giường. Nhìn khuôn mặt say giấc, Trình Khang mỉm cười. Kéo chăn đắp cho cô, anh mới ra về... Vừa ra khỏi phòng thì gặp Thím Ngô.. Buổi tối bà luôn là người ở lại túc trực bên cạnh Diệp Tâm..

-” Bác sĩ Trình. Cậu vất vả rồi.”

-” Không có gì. Tôi về trước đây”

Thím Ngô gật đầu, thở dài. Đây là một người đàn ông tốt.. Tiểu thư à... cô mà không tỉnh táo sẽ có cô gái khác dành mắt cho xem..

Bà khép cửa lại, nhìn Diệp Tâm nằm trên giường.. Bà đã chăm sóc Diệp Tâm từ nhỏ, nên trong lòng bà vốn xem Diệp Tâm như con gái của mình luôn muốn cô được hạnh phúc..

Tầm tám giờ tối Diệp Thành cùng con trai của mình chính là chú ruột của Diệp Tâm, tên là Diệp Ngạn.. Trên thương trường Diệp Ngạn là một doanh nhân có tiếng lừng lẫy. Bao đời Diệp Thị được xem như một trong mạch rông kinh tế của trong nước..

Diệp Thành nay lớn tuổi mọi việc điều giao lại cho Diệp Ngạn.. Ông và vợ đã ly hôn, ông còn có hai con trai hiện đang du học tại Mỹ. Ông không có con gái nên rất thương Diệp Tâm..

Những ngày qua Diệp Ngạn đi công tác, vừa mới xuống sân bay đã đến đây thăm cháu gái của mình..

Cầm ly trà thím Ngô rót uống, Diệp lão gia thở dài..

Diệp Ngạn ngồi trên giường xoa lấy tay Diệp Tâm.. nghe ba mình thở dài ông nhíu mày khó hiểu..

-” Ba. Không phải ba nói nhờ bác sĩ Trình nào đó. Tình hình sức khỏe con bé tốt hơn rồi à. Sao ba còn lo lắng..”

Diệp Thành dăm chiêu nhìn vào khuôn mặt non nớt của Diệp Tâm..

-” Hiaz..Con bé đã khỏe ngày mai có thể xuất viện rồi.Thời gian sau này không có Trình Khang.Con bé phải làm sao.Mà chúng ta cũng đâu thể bắt ép người ta bên cạnh nó suốt được “

Đây đâu phải trách nhiệm của Trình Khang..

mấy ngày qua tận tâm chăm sóc Diệp Tâm như vậy, ông đã biết ơn lắm rồi..

Diệp Ngạn trầm ngâm một chút lại nói..

-” Không thể dùng cách nào khác à?”

Ví dụ như quyền lực hay tiền bạc..Diệp lão gia đưa mắt nhìn con trai mình, ông làm sao không hiểu suy nghĩ Diệp Ngạn..

Hừ mũi nói..

-” Nếu cậu ta tầm thường như vậy.Thì ta cũng không cần phí công nhọc lòng.”

Mà nói cháu gái của ông có ngọc nhưng lại rất biết chọn người để đặt tâm mình vào..

-” Thôi được rồi ba đừng suy nghĩ nhiều.Tối rồi con đưa ba về.Chuyện ngày mai hãy để ngày mai tính.”

Lúc nghe ba của mình nói Diệp Tâm lần đầu chịu gần gũi với một người lạ.Ông đã rất bất ngờ.Phải biết từ nhỏ cả Diệp Ngạn, Diệp Tâm cũng bày xích hướng chỉ người lạ.

Hai người ngồi một chút nữa.Diệp Ngạn bước đến..

-” Ba.Chúng ta về thôi.”

Diệp lão gia nhìn ngoài cửa hai vệ sĩ thay ca rồi đi ăn tối vẫn chưa vào ông có chút lo lắng..

Thím Ngô thấy vậy mới nói..

-” Lão gia.Ông về đi không sao đâu.Hai cậu ấy cũng sắp vào rồi.Tiểu thư cũng đã ngủ.

Ông đừng lo..”

-” Có thím Ngô ở với Tiểu Tâm ba đừng lo.”

Diệp lão gia chân chừ vài giây mới gật đầu, theo Diệp Ngạn ra về..

Thím Ngô kéo lại chặn cho Diệp Tâm.

Xe vừa vào nhà họ Diệp..Diệp Ngạn mở cửa đỡ lấy Diệp lão gia xuống.

Hai người chưa kịp vào cửa đã nhận được điện thoại của thím Ngô báo Diệp Tâm mất tích.

Sắc mặt Diệp lão gia tái mét vô cùng khó coi..

-” Tiểu Tâm mất tích rồi..Nhanh quay xe về bệnh viện “

-” Ba đừng quá lo lắng chắc con bé loanh quanh đâu trong bệnh viện “

Đỡ lấy Diệp Thành vào xe..Diệp Ngạn trấn an tinh thần ba của mình..Nhưng thực tế lòng ông ta vô cùng lo lắng.Diệp Tâm có bao giờ ở một mình đâu..Con bé còn bị bệnh nữa, rủi gặp kẻ xấu thì biết làm sao..

Chiếc xe lao trong màn đêm, rất nhanh có mặt ở bệnh viện.

-” Tại sao con bé mất tích..?”

Thím Ngô lúc này bị hù cho mặt cắt không còn chút máu..Nước mắt lưng tròng cúi đầu khóc thút thít..

-” Lão gia.Tôi chỉ mới đi vệ sinh, ra đã không thấy tiểu thư đâu rồi.”

-” Tìm kiếm thế nào rồi”

Diệp Ngạn hướng đến hai người vệ sĩ, họ điều lắc đầu..

-” Chúng tôi tìm hết các tầng của hành lang bệnh viện.Hỏi cả bảo vệ bọn họ nói không thấy tiểu thư ra khỏi cổng “

Thím Ngô e sợ nhìn về suy sụp của Diệp lão gia..

-” Lão gia.Có khi nào tiểu thư đi tìm Bác sĩ Trình không?”

-” Ý bà là..”

Chẳng lẽ cuộc nói chuyện của ông với Diệp Ngạn lúc nãy con bé nghe được.Nó sợ hãi một khi về Trình gia sẽ không gặp được Trình Khang...

-” Nó cảm nhận được sao?”

Diệp Ngạn không tin được.Trong mắt ông Diệp Tâm cái gì cũng không hiểu, mơ mơ hồ hồ như một đứa trẻ..

-” Đi tìm..đi tìm..Gọi thêm người..Đúng rồi lặt các camera..Nhanh lên “

Diệp Thành mặc kệ Diệp Tâm suy nghĩ gì, ông sốt ruột vô cùng..Bây giờ có lật tung cái bệnh viện này.Ông cũng phải kiếm được Diệp Tâm..

Trình Khang nhấp một ngụm cà phê, cây bút thông thả gạch lên những dòng chữ..

Đây là một tư liệu quan trọng về bệnh của Diệp Tâm anh đang nghiêng cứu để giúp cô nhóc ấy chữa bệnh..

Những vấn đề quan trọng điều được anh gạch ghi chú lại...

Điện thoại trên bàn bắt nghe đổ chuông..

Trình Khang dán mắt vào những hàng chữ, không nhìn màn hình, cứ thế mà nghe máy..

Chỉ là điện thoại vừa thông, sắc mặt Trình Khang biến sắc..

Trong không gian im lặng vang lên tiếng hốt hoảng của anh.

-” Cái gì..?”

Ly cà phê trên tay bốc hơi nóng nghiêng đổ lên tay anh, rồi thấm một mảng nâu trên sấp tư liệu..

Hai mắt Trình Khang co rút..xoay người vào phòng chỉ kịp lấy chiếc áo khoác và chìa khóa xe mà lao vào thang máy...

Chiếc xe lao nhanh hòa vào dòng xe tấp nập, ánh mắt chăm chú quan sát đường xá, trái tim thất lại..Trình Khang cảm thấy hơi thở nặng nề vô cùng ngột ngạt..miệng lẩm bẫm..

-” Đồ ngốc này! Em muốn tôi phát điên.Em mới vừa lòng sao... “

Chương 28

Sợ

Chiếc xe như ma sát xuống đường rồi ngừng hẳn ngay trong sân bệnh viện..Bảo vệ bệnh viện điều hoảng hốt, nhón nhào tưởng xảy ra tai nạn..Không ngờ người bước xuống từ chiếc xe lại là Bác sĩ Trình.Một người đàn ông vẻ ngoài nhã nhặn ôn nhu hằng ngày..

Không thèm quan tâm vẻ ngoài tò mò của bọn họ..Trình Khang cứ thế quăng xe ở đó chân dài vừa đi vừa chạy đến phòng bệnh của Diệp Tâm..

Tóc anh rũ xuống, nhìn anh có chút chật vật nhưng lại pha nét lãng tử phong trần..

Diệp Thành đi đến đi lui, từ xa đã thấy Trình Khang chạy đến..

-” Tìm được cô ấy chưa?”

Trình Khang có chút gấp gáp, sự mất bình tĩnh này không dành cho một bác sĩ..

Diệp Thành thờ dài lắc đầu..

-” Người giám sát camera ra về chúng tôi đang liên hệ với cậu ta.Đã tìm hết tất cả nhưng vẫn không thấy con bé..”

Hai tay Trình Khang buông lỏng rồi lại nắm chặt, Diệp Ngạn từ lúc Trình Khang xuất hiện ông đã quan sát cậu trai trẻ này..Đúng là vẻ ngoài tuấn tú rất có khí chất..

Trình Khang cố lấy lại bình tĩnh.Chính đón lại suy nghĩ của mình..Bên ngoài trời tối vậy cô đi đâu..

Giờ này hơn chín giờ tối, bệnh viện thân nhân đến thăm đều ra về..Bệnh viện tuy không đông đúc như buổi sáng nhưng người ra vào thì vẫn có, có khi nào cô bị kẻ xấu dẫn đi..Bao nhiêu suy nghĩ hiện ra trong đầu..

Anh xoay người muốn đi tìm cô, Diệp Ngạn lúc này chặn lại bước chân của anh..Trình Khang lúc đến đã thấy Diệp Ngạn nhưng tâm tư điều đặt vào Diệp Tâm anh quên mất chào hỏi..Dĩ nhiên anh biết ông ta.

-” Chủ Tịch Diệp có chuyện gì sao?”

Diệp Ngạn không ngờ anh biết ông..Ông đăm chiêu một chút rồi ôn tồn nói..

-” Chúng tôi nghi ngờ con bé đi tìm cậu..”

-” Đi tìm tôi?”

Trình Khang mặt mờ với thông tin này,
tưởng mình nghe lầm..

-” Đúng vậy.Lúc tôi và ba của tôi có nói ngày mai con bé sẽ xuất viện, chắc không còn gặp cậu được nữa.Chẳng mấy phút sau thím Ngô đã không còn thấy con bé...”

Cô đi tìm anh sao.Cô lo lắng sẽ không gặp lại anh sao? Đồ ngốc này..Ra viện thì sao..Anh vẫn sẽ tìm em.Bên cạnh em mà..

-” Bác sĩ Trình.Rất xin lỗi đã gây phiền phức cho cậu.Nhưng tôi biết cậu cũng hiểu rõ, Diệp Tâm đối xử với cậu vốn đặc biệt hơn những người khác..Bây giờ đã lỡ như vậy rồi.Hay cậu về đi.Để chúng tôi tìm con bé được rồi..Lúc đầu tôi không biết ba tôi gọi cậu.Giờ nghĩ lại thì có chút áy ngại.

Tôi sợ nếu cậu xuất hiện sẽ gieo thêm hi vọng cho Tiểu Tâm.Nó như một đũa trẻ vảy đó, đơn thuần tinh khiết.Rồi thời gian sau nó cũng sẽ quên cậu.Mười chín năm qua nó mơ mơ hồ hồ như vậy nhưng lại bình yên.Giờ chúng tôi chỉ cầu tìm được nó không mong gì hơn..”

Diệp Thành đưa mắt nhìn Trình Khang hai tay nắm chặt lại đưa mắt thâm thúy nhìn con trai mình..

Trình Khang làm sao không hiểu rõ lời nói của Diệp Ngạn..Nếu bây giờ anh xoay lưng ra về.Chúng tôi Diệp Tâm cũng như bao bệnh nhân khác của anh..

Ông ta muốn anh hiểu nếu đã dây dưa với Diệp Tâm.Thì phải có trách nhiệm và trọn đời không dứt ra được..

Muốn anh phải nhìn lại lòng mình và lựa chọn..Ngay bây giờ anh có thể buông tay tránh xa đồ ngốc đó, tránh phiền phức và gánh nặng từ trên trời rơi xuống này..

Nhưng ông ta lại không biết lúc này nghe tin cô mất tích, trái tim anh như thất lại, đầu óc mông lung chẳng biết làm sao..

Anh đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ, bao lần xem gây ra tai nạn để được đến nơi đây..

Từ đầu khi nhúng cào chuyện của cô, anh đã biết mình cả số kiếp phải dính lấy cô ngốc đấy rồi..Cả đời trăm luân không thể quay đầu...

Trình Khang lúc này lại vô cùng tỉnh táo..

Anh xoay người nhìn Diệp Ngạn..

-” Cháu xin lỗi đã gây rắc rối cho gia đình.Cháu sẽ đi tìm cô ấy và đưa cô ấy trở về..”

Đi được mấy bước anh xoay người nhìn Diệp lão gia ánh mắt hiện rõ vui mừng..

-” Nếu ông đồng ý.Cháu muốn được chăm sóc cho Tâm Tâm “

Hai mắt Diệp Lão gia ửng đỏ..gật gật đầu nhìn bóng lưng cao ngạo của Trình Khang chống tay vào tường xúc động .

-” Ba.Con tin cậu ta sẽ đem lại hạnh phúc cho Tiểu Tâm “

Diệp lão gia gật đầu, ông cũng tin là như vậy..

Trình Khang cùng các vệ sĩ chia nhau đi tìm..Lúc này người mở cửa phòng camera đã đến..

Nhìn vào màn hình, Trình Khang chăm chú quan sát, khi xuất hiện bóng dáng của Diệp Tâm trên màn ảnh..Trái tim anh lộp bộp một cái, hình ảnh cô yếu đuối mảnh mai, cô ôm lấy thân thể của mình, khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt nhìn xung quanh..khi quá sợ hãi cô ngồi xuống ôm lấy đầu , anh nhìn thấy được mắt cô đỏ hoe, nước mắt đầm đìa trên mặt, miệng mấp máy gì đó..Tinh thần vô cùng hoảng loạn..

Cô sợ đám đông, sợ thế giới bên ngoài vì muốn gặp anh mà cô bất chấp sợ hãi đi tìm anh..Đồ ngốc này..Nhìn ngã rẽ cô quẹo sang..

Trình Khang mở to mắt, không cần xem hết anh đã bỏ chạy đi, lao vào thang máy như một người điên, làm mấy người vệ sĩ đuổi theo...

Ra đến sân vườn rộng rãi nhưng buổi tối khuất ở vườn hoa không ai đến..

Trình Khang nhìn chiếc ghế đá lúc sáng anh và cô ngồi trông trăng...

Anh thở hắt hắt không giữ nổi bình tĩnh..

-” Tâm Tâm..Em ở đâu..”

Anh bước đến chưa kịp dứt tiếng gọi..Anh nghe tiếng khóc thút thít, nhìn ra sau ghế đá, cô ngồi co chân tay ôm lấy đầu..

Hình ảnh này đến sau này mỗi khi nhớ lại Trình Khang còn thấy nhói lòng.

Anh không nghĩ nhiều bước đến ôm Diệp Tâm vào lòng...

-” Tâm Tâm..Tâm Tâm...”

-”...huhu...huhu..”

-” Là anh..là anh đừng sợ...”

Diệp Tâm ôm chặt lấy đầu hết lớn, cô bị hù dọa không ít..Với một người bình thường, trời tối như vậy bơ vơ trong sân vườn thênh thang của bệnh viện còn sợ hãi huống gì Diệp Tâm..

Diệp Tâm nghe được tiếng anh gọi cô, được anh ôm..cô muốn đi tìm anh.Diệp Tâm không biết tìm anh ở đâu.Cô nhớ chỗ ngồi lúc sáng của hai người, có khi nào anh ở đó hay không..Nhưng ngoài đây tối qua, vắng lặng quá..Có tiếng con gù kêu nữa rất đáng sợ..Diệp Tâm muốn đợi anh,nhưng đợi quá lâu vẫn không thấy anh đâu... lúc này cô đã đợi được anh rồi...

Trình Khang cảm nhận cô nhận ra mình, anh bế lấy cô, hôn lên tóc cô, mắt nhắm lại..

-” Đồ ngốc.Em làm anh lo quá..”

Diệp Tâm còn khóc nức nở trong lòng anh, cô níu lấy áo, khẽ gọi..

-” Khang...Khang..”

Tiếng cô rất nhỏ, nhưng anh nghe rất rõ, cô mở miệng gọi tên anh...

Trình Khang hạnh phúc vùi mặt mình vào mặt cô anh khàn giọng..

-” Em gọi tên anh đúng không..Tâm Tâm..em nói rồi..em nói rồi..”

Tuy chỉ một chữ vụn vụn tên anh mà làm anh vui đến không tả nổi..Trình Khang bế Diệp Tâm trở về..Diệp lão gia và Diệp Thành mừng rỡ không thôi..Tiệc là cháu gái không có nhìn họ, con bé ôm chặt, dúi mặt vào ngực Trình Khang..Làm bọn họ thật thấy chạnh lòng..Cũng may Trình Khang chưa nói cho họ biết Diệp Tâm đã nói được còn gọi tên anh nữa..Chắc là bọn họ sẽ ganh tỵ mà chết mất..

Sau khi nhìn sơ Diệp Tâm, bọn họ điều ra ngoài nhường chỗ cho Trình Khang..Anh lau lại người cho cô, quần áo cô dính chút bùn đất đã dơ mà giờ phút này ngoài anh Diệp Tâm không cho ai chạm vào cả Thím Ngô tội nghiệp cũng bị đuổi ra ngoài..

Cô yên ổn nằm trên giường, mở to mắt nhìn anh, cái mũi ửng đỏ nhìn rất đáng yêu lâu lâu còn hít nhẹ..Bàn tay nắm lấy áo anh quyết không buông..

Nhìn làn da trắng mịn không tỳ vết, khó khăn lắm anh mới lau người thay quần áo sạch cho cô...

Tỉ mỉ ngồi thoa thuốc cho cô..Trên người cô rất nhiều nốt đỏ do muỗi đốt..

Sau khi cất chai thuốc, anh nằm xuống giường, ôm cô vào lòng..Giờ anh không muốn nghĩ nữa..cái gì cũng nghĩ không ra..Chỉ muốn ôm cô mà thôi..

Trái tim anh thì ra không khỏe mạnh như anh vẫn nghĩ..đến bây giờ nó vẫn âm ỉ khó chịu..

Diệp Tâm nhỏ nhắn nằm trong vòng ôm của anh..bàn tay búp măng đáng yêu nắm lấy áo trước ngực của anh, đôi mắt to tròn từ từ mờ màng rồi khép lại..ngoan ngoan nằm trong ngực anh mà ngủ thíp đi..

Biết cô đã ngủ Trình Khang kéo lấy chăn đắp cho hai người..Anh cũng mệt, tinh thần và trái tim đến giờ vẫn còn chưa hết khiếp sợ.

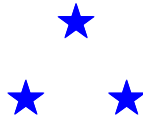
Hôn lên cái trán trắng ngần của Diệp Tâm..

Chăm chú nhìn khuôn mặt say ngủ của Diệp Tâm, chi là ngắm thôi..Anh nghĩ mình bị cô lây bệnh rồi, nhìn bao nhiêu cũng không thấy đủ..đến khi mi mắt nhú lại cứ thế ôm cô chìm vào giấc ngủ...

Cái gì cần nói đã nói rồi..Chuyện ngày mai hãy để ngày mai tính vậy...

Chương 29

Bước Ngoặt Mới

Sáng hôm sau, Diệp lão gia có mặt rất sớm ở bệnh viện..Chỉ là cánh cửa phòng vẫn đóng chặt..Thím Ngô và ông đưa mắt nhìn nhau không biết nên làm thế nào.

Diệp Thành suy nghĩ, hôm nay Diệp Tâm xuất viện.Còn lời hứa hôm qua của Trình Khang nữa..có chút trầm tư suy nghĩ..

Bên trong phòng bệnh lúc này..Diệp Tâm ngồi trên giường đưa mắt nhìn Trình Khang đang nghiêng cứu cái váy của cô..

-" Cái này phía trước sao..Nào em giơ tay lên.Anh mặc cho.."

Diệp Tâm nghe lời giơ hai tay lên đầu cho anh mặc vào..

Sợ cô lạnh vừa cởi chiếc áo bệnh nhân ra.

Anh mặc vào chiếc váy màu xanh cho cô..

Lúc này mới cởi chiếc quần dài còn vương vís trên người cô...

Nhìn đôi chân trắng ngần, Trình Khang ho nhẹ đứng thẳng người..Kéo lấy mái tóc dài cẩn thận buộc lại cho cô..Thường thì Diệp Tâm không thích ai chạm đến mình, buộc tóc càng không thể..Nên cô luôn xả ra..

Hôm nay được Trình Khang cột cao lên gọn gàng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp khác lạ lộ rõ đôi mắt to tròn rất đáng yêu..Trình Khang vừa lòng béo lấy má cô...

-" Xong rồi..Tâm Tâm của anh rất đẹp "

Đúng vậy cô vốn rất xinh đẹp.Chỉ là cột sơ mái tóc khuôn mặt không chút phấn son thế mà vô cùng hút mắt..

Diệp lão gia có chút sốt ruột đi qua đi lại.Bất ngờ lúc này cánh cửa mở ra..

Trình Khang nhìn ông mỉm cười có chút ái ngại..

-" Xin lỗi để ông chờ lâu.."

Diệp Thành xua tay ý bảo không sao, rồi bước vào trong...

Hai mắt ông trừng lớn nhìn diện mạo khác hẳn ngày thường của cháu gái..Ông bước đến gập gù nắm lấy tay Diệp Tâm..

-” Ôi! Tiểu Tâm của ông xinh đẹp quá..”

Diệp Tâm cắn cắn môi nhìn ông, cũng không quan tâm Diệp lão gia nói gì, rồi lại xoay mặt tìm kiếm Trình Khang..Thấy anh ngồi ở một cái ghế khá xa với mình..

Diệp Tâm rút tay mình ra khỏi tay Diệp lão gia..Bước xuống giường đi đến bên cạnh anh..

Trình Khang vội đứng dậy bế cô lên..

-” Sao lại đi chân đất.Bệnh thì làm sao?”

Ôm lấy cô cùng ngồi xuống chiếc ghế, đặt Diệp Tâm ở trên đùi..Diệp Tâm dựa vào ngực anh..môi nhỏ nhếch nhẹ rất đáng yêu..

Tuy bị cháu gái phũ phàng lại nhìn tình cảnh trước mắt..Diệp lão gia vui không tả xiết..Ông có chút chần chừ nhìn Trình Khang..

-” Ông đã cho người làm giấy xuất viện rồi..”

Trình Khang vượt lấy lưng Diệp Tâm, gập đầu nhìn ông..

Anh không nhanh không chậm mở lời..

-” Ông cũng biết cháu mới ly hôn.Nên hiện tại cháu không thể cho Tâm Tâm danh phận rõ ràng...”

Lại cúi xuống nhìn Diệp Tâm đang ở trong lòng mình, chân thành nói tiếp...

-” Nhưng cháu cũng không muốn rời xa cô ấy..Cháu muốn bên cạnh chăm sóc bảo vệ cho Tâm Tâm.Nếu ông cho phép cháu muốn đưa Tâm Tâm về ở chung với cháu...”

Diệp lão gia nhìn đứa cháu gái đáng yêu của mình có chút không đành lòng..Nhưng nếu ông không đồng ý người khổ lại là cháu của ông..

Biết là vậy nhưng đường đường là thiên kim tiểu thư của Diệp gia lại chịu thiệt thòi như vậy ông lại không cam lòng..

Trình Khang như nhìn ra suy nghĩ của Diệp Thành..Anh nắm lấy bàn tay búp măng trắng mịn của Diệp Tâm, ngón trở xoa nhẹ nhẹ..

-” Cháu hiểu ông suy nghĩ điều gì..Cháu thật lòng với Tâm Tâm, cháu sẽ dùng hành động để chứng minh.Chỉ là cháu cần thời gian sắp xếp một số chuyện..Tuy chưa thể công khai danh phận cho Tâm Tâm.Nhưng cháu muốn đăng kí kết hôn với Tâm Tâm trước.”

Chưa thể cho người khác biết sự hiện diện của cô. Vì anh muốn chuyên tâm chữa bệnh cho cô, không muốn bị ai quấy rầy..

Tuy vậy anh không muốn cô gái gốc của anh phải thiệt thòi. Đã quyết tâm ở bên cạnh chăm sóc cho cô thì tờ giấy kết hôn có hay không, không quan trọng nhưng anh biết Diệp gia chắc chắn sẽ chạnh lòng..

Chỉ là anh mới ly hôn, bây giờ kết hôn có chút khó khăn.. Nếu lọt ra ngoài chắc chắn nhiều người sẽ nói anh là người đàn ông phụ bạc, có mới nói cũ..

Lại cuối đầu nhìn Diệp Tâm.. Cảm thấy dù có ra sao đi nữa, điều xứng đáng.. Ai bảo trái tim anh lại bị cô gái gốc này trộm lấy mất rồi..

Diệp lão gia như không tin những gì mình vừa nghe.. Ông mừng rỡ hỏi lại..

-” Cháu.. cháu muốn kết hôn với con bé..”

Trình Khang kiên định gật đầu..

Diệp lão gia có chút lo lắng nói...

-” Ông sống đến từng tuổi này chắc chắn nhìn không nhầm người. Dù Tiểu Tâm có bệnh nhưng nó là hòn ngọc trên tay của ông. Ông sẽ không bao giờ để cháu gái mình thiệt thòi.. Ông cũng không muốn bắt ép cháu..

Nhưng cháu hãy suy nghĩ kỹ trước khi quyết định.. Rủi đâu là sự thương hại rồi may này cháu sẽ hối hận.. Lúc đó...”

Ông không dám nói tiếp, với cô gái khác chắc chắn còn có tương lai.. Nhưng với cháu gái tội nghiệp của ông xem như mọi thứ chấm hết... Sự sống xem như kết thúc..

Trình Khang mỉm cười, lắc đầu..

-” Lúc đầu cháu cũng nghĩ như vậy. Nhưng từ đêm qua suy nghĩ ấy hoàn toàn biến mất..”

Đúng vậy cảm giác đêm qua thật đáng sợ..

Anh không muốn lặp lại cảm giác kinh hoàng đấy.

Vậy thì chỉ còn cách cột chặt cô ấy vào anh mà thôi. Tuy có chút vội vàng nhưng đây là cách tốt nhất..

Từ nhỏ Trình Khang luôn lí trí rõ ràng với mọi lựa chọn của mình.. Huống gì với người đàn ông vừa đổ vỡ hôn nhân.. Nên anh rất rõ con tim mình muốn gì..

Diệp Thành lúc này hoàn toàn tin với quyết định của Trình Khang.. Ông vui vẻ cảm khái nói..

-” Được. Vậy ông đã yên tâm. Tiểu Tâm giao cho cháu..”

-” Cháu muốn nhờ ông giúp một chuyện.?”

-” Cháu nói đi “

Trình Khang đưa mắt nhìn Diệp Tâm, rồi ngẩng mặt nhìn Diệp Thành..

-” Cháu mới ly hôn.Còn Tâm Tâm không tiện xuất hiện những nơi đông người.Về việc đăng kí kết hôn cháu có thể nhờ ông giúp được không?”

Diệp Thành không cần suy nghĩ liền gật đầu ngay..

-” Yên tâm cứ để ông lo..”

Trình Khang nhẹ lòng lại nói tiếp..

-” Hai tuần nữa sau khi lấy giấy kết hôn.

Cháu muốn đưa Tâm Tâm sang Mỹ một thời gian.Sẵn tiện cháu sẽ đưa cô ấy đến bạn của cháu điều trị cũng như cháu muốn nghỉ ngơi sau thời gian làm việc mệt mỏi...”

Tuy anh không nói rõ nhưng Diệp Thành ngầm hiểu được..

Anh muốn tạm thời tránh xa thị phi nơi đây.Hạn chế mọi việc không hay có thể xảy ra..Khi Diệp Tâm bệnh tình tốt hơn, anh sẽ đưa cô về..

-” Đi nước ngoài à..Được rồi..Con bé vài ngày nữa đã là vợ của cháu..Chồng đâu thì vợ ở đó..Chỉ cần con bé vui vẻ thì ông thế nào cũng được...”

Cuộc nói chuyện cuối cùng cũng đã kết thúc, Diệp lão gia rất không đành lòng nhìn cháu gái mình nuôi mười chín năm qua lúc này bị người đàn ông khác đem đi..

Ông rất đau lòng nha..

Chỉ là cháu gái vô tâm mà chẳng hề nuôi tiếc, vẻ mặt hờn hờ đôi mắt to tròn điều đặt lên người Trình Khang..

Trình Khang nắm lấy tay Diệp Tâm ra xe..để cô ngồi vào xe thắt dây an toàn, rồi mới đi vòng qua nói với Diệp Thành..

-” Cháu đi đây.”

Diệp lão gia gật đầu..

-” Ông sẽ cho người đem đồ đến.À! mai ông đến thăm Tiểu Tâm”

Ông cũng muốn đi theo nhưng bây giờ lại có chuyện quan trọng hơn để lo..

-” Vâng.Chào ông..”

Diệp Tâm lúc này có chút gì đó ngay ngực rầm rức đưa mắt nhìn Diệp lão gia..Khi xe bắt đầu lăn bánh, cô xoay đầu nhìn ra sau, ánh mắt thể hiện rõ sự quyến luyến buồn bã.

Trình Khang cảm nhận được sự khác thường của cô, anh xoa mặt cô..

-” Tâm Tâm mai ông sẽ đến thăm em...”

Nghe anh nói cô mới xoay người nhìn anh, mấp máy môi, hai mắt rũ xuống..mấp máy môi..

-” Ông...”

Hôm qua, biết cô đã chịu nói nên lúc này Trình Khang không có bất ngờ cho lắm..

Anh kéo tay cô hỏi..

-” Ông làm sao..?”

Hàng mi dày chớp chớp, Diệp Tâm khẽ chau mày, chu môi..

-” Nhớ..”

Chẳng biết ý cô là ông sẽ nhớ cô hay cô sẽ nhớ ông..Nhưng anh biết cô cảm nhận được phải xa người thân dù sau Diệp lão gia cũng bên cạnh cô mười chín năm qua..Là một trong những người cô không bày xích..Dĩ nhiên phải có tình cảm..

Diệp Tâm vốn không phải tự kỹ bẩm sinh..cô do bị tâm lí mới sinh bệnh..nên cô vốn hiểu được, cảm nhận được cảm xúc của mình..

Trình Khang đưa tay cô lên miệng hôn nhẹ..cười nói..

-” Ngốc à..Bây giờ em có anh rồi biết không?”

Tuy là không đúng nhưng không biết bao giờ anh lại trở nên ích kỉ.Chỉ muốn tâm tư của cô đặt vào mình anh..Hiaz..

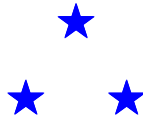
Diệp Tâm không biết có hiểu anh nói hay không, mà cô trở lấy bàn tay anh nắm áp vào má anh rồi mỉm cười..nụ cười của cô như nụ hoa hé nở ngọt ngọt tinh khiết...

Khiến trái tim ai đó nhộn nhào khó diễn tả..

Trình Khang cũng cười, nắm chặt tay cô không buông...

Chương 30

Diệp Tâm Đáng Thương

Mở cửa ra Trình Khang dắt tay Diệp Tâm vào nhà..

Diệp Tâm đưa mắt hết nhìn trái lại nhìn phải..Mọi thứ điều lạ lẫm, căn nhà này không to bằng nhà của cô nhưng rất đẹp nha...

Nhìn vẻ ngơ ngẩn của Diệp Tâm..Trình Khang buồn cười, nắm lấy tay dắt cô lên lầu, Diệp Tâm thơ thẩn đi theo sau..Cái gì lạ lạ là cô điều nghiêng đầu nhìn đến khi khuất tầm mắt mới thôi..

Vốn sống của Diệp Tâm rất ít ỏi chỉ biết ăn uống ngủ nghỉ cái gì cũng không quan tâm.

Mười chín năm qua cô luôn mơ mơ hồ hồ, chẳng đặt bất cứ điều gì vào mắt...Chỉ từ khi tiếp xúc với Trình Khang.Diệp Tâm mới bắt đầu thay đổi, cô mới biết thế giới này nhiều màu sắc lạ lẫm đến vậy..Diệp Tâm tuy mười chín tuổi nhưng tâm hồn như một đứa trẻ thơ, bây giờ mới học ăn học nói..Và người có thể dạy cho Diệp Tâm tốt nhất không ai khác chính là Trình Khang...

Trình Khang nắm lấy tay Diệp Tâm dắt vào phòng mình..Anh xoay người cô lại..

-” Đây là phòng của chúng ta..”

Diệp Tâm lại đưa mắt nhìn xung quanh..Ủm căn phòng rất đẹp, nhưng không có gấu bông và cả những ngôi sao treo lủng lẳng như phòng cô..

Trình Khang cúi đầu nhìn ánh mắt to tròn nhiều biến hóa, anh nhếch môi, hai tay ôm lấy mặt cô hỏi..

-” Tâm Tâm nói xem em có muốn ở cùng phòng với anh không?”

Nhà anh có đến hai phòng, nhưng anh làm sao để cô ở riêng cho được..

Trình Khang suy nghĩ trước hết phải tập cho Diệp Tâm nói nhiều một chút..Đây là chuyện nên làm đầu tiên..

Diệp Tâm bị anh ôm lấy mặt, môi hồng chu nhẹ nhưng vẫn không nói...Diệp Khang lấy hai ngón trỏ xoa nhẹ nhè phần má trắng mịn của cô, mắt dài nheo lại..

-” Tâm Tâm không thích ở cùng với anh à..?”

Thở dài một hơi buông mặt cô ra giọng buồn bã..

-” Vậy thôi anh sang phòng khác “

Thấy anh bỏ đi Diệp Tâm liền quỳnh lên chẳng biết làm sao, liền nức nở bước đến trước ôm lấy anh...

-” Thích..Thích...mà”

Nhìn cô muốn khóc..Trình Khang cố giữ cho mình cứng rắn..Kéo lấy cô ra..

-” Thích gì?”

Diệp Tâm nghiêng đầu nghĩ một chút nín lấy tay anh non nớt trả lời..

-” Thích...anh...”

Thấy anh trầm tư im lặng nhìn cô.Diệp Tâm sợ anh vẫn muốn đi, bỏ sung thêm..

-” Tâm...thích...anh...ở...ở chung với...anh..”

Cô nói đứt quãng giọng ngọt ngào như trẻ con, mang chút giọng mũi khó khăn lắm mới nói ra hết câu...

Trái tim Trình Khang mềm nhũn, kéo cô vào lòng hôn lên tóc cô mỉm cười..

-” Anh hiểu rồi.Chúng ta sẽ ở chung..”

Mặt dán vào ngực anh..Diệp Tâm chớp mắt thở ra một hơi nhẹ.Lại thấy anh siết chặt người cô..Diệp Tâm đưa tay ôm lấy anh..

Cả buổi sáng trôi qua rất nhanh, Trình Khang hôm nay tự tay xuống bếp nấu ăn..

Sợ bị dầu văng trúng cô, Trình Khang bắt Diệp Tâm ngồi ngoài sofa..Thế mà mới mấy giây người không chịu nổi lại là anh..

Đành phải đi ra dắt cô vào trong đặt cô ngồi trên ghế..

Diệp Tâm ngậm ống hút, tay cầm lấy ly nước cam Trình Khang vừa pha cho cô, nhàn nhã ngồi trên ghế nhìn anh nấu ăn..

Trên người Trình Khang đeo tạp dề nhìn có chút buồn cười...

Tất bếp ném thử lại món ăn mới vừa lòng gật đầu..Xoay người nhìn cô gái nhỏ đang ngồi trên ghế..Diệp Tâm bây giờ mắt không phải lúc nào cũng trao tráo nhìn anh, như lúc này cô cúi mặt ngón tay nghịch khoáy những viên đá trong ly..Tự nhiên Trình Khang có chút buồn bực bước đến kéo ghế ngồi đối diện cô..

-” Tâm Tâm.”

Diệp Tâm chép chép môi ngẩng mặt nhìn anh...như muốn hỏi sao á..

Lại nghe anh hỏi..

-” Uống có ngon không?”

Diệp Tâm gật đầu chậm một chút lại nói..

-” Ngon “

Sợ anh không tin còn hút một hơi, đôi môi hồng nhuận ảm ướt...Khuôn mặt ngây thơ chẳng biết sự đời..

Hai mắt Trình Khang tối sầm..ôm lấy mặt cô kê sát..

-” Cho anh thử...”

Thử sao..Đưa ly nước cam cho anh à..Diệp Tâm ngây thơ nghĩ ngợi lung tung..

Thì môi mình đã bị Trình Khang ngậm lấy, hai mắt Diệp Tâm mở lớn..Thắc mắc nghĩ sao lại uống nước cam trong miệng Diệp Tâm nha..

Làn môi mềm mại thơm ngát, pha lẫn mùi vị ngọt ngọt chua chua lành lạnh..Khiến Trình Khang say mê mút mát không dứt ra được...

Diệp Tâm cảm giác hùng hực khó chịu, có cái gì đó mềm mềm ướt ướt đang chui vào miệng mình...Diệp Tâm khó chịu lúc lắc cái đầu..

-” Ừm..”

Diệp Tâm ừm nhẹ lại uốn khép miệng lại, nhưng không được..Mà sao Trình Khang uống nước cam lâu quá vậy..Diệp Tâm nóng quá...

Chẳng biết qua bao lâu Trình Khang mới luyến tiếc buôn miệng nhỏ của cô ra..Làn môi mỏng vẫn chưa chịu rời cạ tới cạ lui khàn giọng..

-” Ừ.Rất ngon..”

Ngọt ngọt, mềm mềm, thơm thơm như kẹo vậy đấy chỉ muốn hôn mãi thôi..

Diệp Tâm thở phì phò muốn chu môi phản bác lại tiếp tục bị anh hôn.Lần này Trình Khang ôm lấy cô đặt trên đùi, bàn tay đè lấy lót cô hôn say sưa..

Diệp Tâm tội nghiệp yếu đuối bị anh ức hiếp, ngã đầu ra sau đôi môi hồng bị dày vò đè ép..Bàn tay nhỏ nín lấy áo anh..

Diệp Tâm muốn nói, muốn nói với anh Diệp Tâm nóng quá cảm giác thật lạ vừa nóng lại thoải mái nha...

Sau phần thử nước cam là đến ăn cơm..Vì nụ hôn nóng bỏng trước đó..Diệp Tâm cứ mơ mơ hồ hồ dán mắt nhìn vào miệng của Trình Khang..Làm anh bật cười không thôi..

Vỗ lấy đầu nhỏ dụ cô ăn cơm.Suy nghĩ trong đầu đồ ngốc này em cứ như vậy anh làm sao kiềm lòng đặng đây hả..

Trời vào chiều thời tiết bắt đầu lạnh.

Trình Khang ngồi trên thành bồn, trong thời gian xả nước anh buộc tóc lại cho Diệp Tâm..Nghiêng mặt hỏi cô..

-” Tâm Tâm.Em tắm một mình được không?”

Diệp Tâm gật đầu lại thấy Trình Khang cau mày không đồng ý,nhớ đến lời anh dạy nên hé miệng nói.

-” Tâm...tắm được..”

Tuy anh đã hỏi qua thím Ngô bà nói Diệp Tâm có thể tắm cho mình nhưng hơi lâu, phải canh chừng cô.

Trình Khang xoay người cô lại..Bàn tay thành thực cởi chiếc khóa kéo sau váy..

-” Ngoan.Giờ tay anh cởi ra nào..”

Diệp Tâm ngoan ngoãn giơ tay cho anh cởi đồ giúp cô..

Trên người Diệp Tâm chỉ mặc có bộ đồ lót, làn da trắng mịn, tuy khung xương mảnh mai nhưng mọi nơi đều hài hòa..

Trình Khang thoát tay cởi quần áo lót cho cô.Anh phải cảm thán đồ ngốc này có vóc dáng rất đẹp, cân đối mềm mại thật chỉ muốn nuốt cô vào bụng..

Đứng dậy bế lấy Diệp Tâm đặt trong hồ nước ấm..xoa mặt cô cẩn thận..

-” Em phải tắm nhanh.Anh đợi em ở bên ngoài..”

Nói rồi không đợi Diệp Tâm trả lời liền xoay người đi ra..Anh sợ đứng một chút nữa anh lại hóa thành thú mất..

Cô nhóc này thật có lực sát thương khủng khiếp..Sống với Trần Kiều Hân ba năm, về tạp niệm mấy chuyện này với anh không là vấn đề..Không có cũng không sao.

Thế mà giờ đây anh bị cô ngốc không hiểu sự đòi quay cho đến chóng mặt.Mọi giác quan điều là mùi hương của cô.Trong đầu điều là hình ảnh vóc dáng mềm mại của cô ngốc.

Trình Khang ảo não thấy mình lên giường vùi mặt vào gối suy nghĩ..Lại thấy anh thật vớ vẩn..Chỉ vài ngày nữa cô đã là vợ anh.

Vậy mà còn suy nghĩ đắn đo gì thế..

Ừm..là lời khích lệ..Ngốc à cứ để anh dạy em mọi thứ nhé...